

[Forsvarsministeren]

Allierede forstærkninger kan kun tilføres Danmark efter anmodning fra eller godkendelse af den danske regering, efter at spørgsmålet har været forelagt for Folketinget. De støtteaftaler, som skal sikre en smidig ankomst af udpegede forstærkninger, er en naturlig konsekvens af dansk forsvars- og sikkerhedspolitik og helt i overensstemmelse med det gældende forsvarsforlig.

Til allersidst skal jeg understrege, at eventuelle oplægninger i fredstid på dansk jord godkendes af danske myndigheder, som også fører nøje kontrol med selve oplægningen.

*Forhandling***Pelle Voigt (SF):**

Almindelig høflighed byder jo, at man takker ministre for de svar, de afgiver på forespørgsler, stort set uanset indholdet af svaret, men jeg må sige, at jeg ikke synes, det lykkedes ministeren at kaste voldsomt meget lys over det spørgsmål, der er stillet her i dag.

Som jeg tidligere har været inde på, har disse aftaler i Vesttyskland helt fra 1982 været offentliggjort, og man har haft en debat om dem. Og når vi sammenligner strukturen i de aftaler, som vesttyskerne har indgået med amerikanere, med englændere og hollændere, fremstår der en hovedstruktur i aftalerne, hvorpå der kan fyldes et indhold. Det kunne være interessant at vide, om det er den samme aftalestruktur, man benytter sig af i Danmark, eller der er tale om aftaler, der i modsætning til de vesttyske er så hemmelige og så følsomme, at de simpelt hen ikke tåler dagens lys. Jeg har svært ved at forstå, at det skulle forholde sig på den måde, fordi vi jo, når vi taler om NATO og om muligheden for en konflikt mellem Øst og Vest, dog plejer at tillægge Vesttyskland og den sikkerhedspolitiske situation i Vesttyskland mindst lige så stor betydning, som vi tillægger situationen i Danmark.

Det er også interessant for mange danske borgere at vide, hvad dette egentlig går ud på, for der er jo tale om at udskrive tusinder af mennesker til at stå til rådighed i en krise- eller krigssituation for fremmede tropper, og det gælder, som jeg tidligere har været inde på, ikke alene militært personel. Det er naturligvis af interesse for det danske Folketing at vide, hvor store dele af vores militær der nu er afsat til

udelukkende at betjene forstærkninger. Det gælder store dele af civilforsvaret, men det gælder altså også en lang række civile borgere, der i sådan en situation må se sig selv og dele af deres ejendom udskrevet til at stå til tjeneste for de forstærkninger, der måtte komme hertil.

Det synes jeg rejser en række problemer, f.eks. det problem, om det er i overensstemmelse med den danske grundlov at pålægge civile danske borgere den slags opgaver, og sikkerhedspolitisk er der jo i standardværtstatsaftalerne overordentlig interessante bestemmelser som f.eks. bestemmelsen i § 1, hvori man fastslår, at det pågældende værtsland og forstærkningslandet nu i fællesskab skal afgøre, hvornår der foreligger en krise- eller krigssituation.

Vi har jo hidtil haft den opfattelse, at spørgsmålet om, hvorvidt Danmark befandt sig i krig, var et spørgsmål, der suverænt afgjordes af Danmark, ligesom spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en krise for vores vedkommende, var et spørgsmål, der kunne afgøres her i landet af danske myndigheder. Men ifølge denne standardaftale forpligter man sig altså til at blive enig med henholdsvis USA, Storbritannien og Holland om, hvorvidt der foreligger en sådan situation, at forstærkninger skal tilføres.

Når man kan se, at dette er tilfældet i de offentliggjorte vesttyske aftaler, synes jeg, det er rimeligt at spørge forsvarsministeren, om noget tilsvarende gør sig gældende med hensyn til de aftaler, der er indgået her i landet.

Jeg synes også, det må afklares, hvor store dele af vore militære ressourcer der efterhånden er afsat udelukkende til at betjene forstærkningerne i en krise- eller krigssituation.

Jeg synes, der er grund til at stille det spørgsmål, om vi er ved at nærme os den situation, hvor det er Danmark, der skal forstærke forstærkningerne, snarere end det er forstærkningerne, der skal forstærke os.

Så synes jeg også, ikke mindst på baggrund af karakteren af ministerens svar, at der er grund til at sætte spørgsmålstegn ved, om disse aftaler er indgået i overensstemmelse med grundlovens § 19. Jeg kan såmænd ikke anfægte, at aftalerne kan fortolkes sådan, at de er i overensstemmelse med regeringens politik og med gældende forsvarsforlig, men vi har jo en grundlov i dette land, der forpligter regeringen til forud for væsentlige udenrigspolitiske og